

„Кога се тиче како живе приче“, Дејан Алексић

Незнање се лечи читањем

Књигу „Кога се тиче како живе приче“ написао је српски књижевник Дејан Алексић.

Главни јунаци ове књиге су приче. Оне се понашају као људи и разговарају са писцем. Свака је јединствена. У овој књизи, неке приче се љуте, неке су размажене, неке беже, а неке су чак и алергичне на читаоце. Оно што је необично је да се у овој књизи писац директно обраћа читаоцу. Тако нам држи пажњу и увлачи нас у причу.

Највише ми се свидела прича „Ко чита, не скита“. У њој је главни лик вук пун бува, који је побегао из „Размажене приче“ у шуму, зато што га је прича посула прашком против бува. Размишљајући у шуми о разним питањима на која није имао одговор, схватио је да је незналица. Бува која је живела у његовом крзну указала је му је да је читање најбољи лек против незнања. Тако је вук одлучио да се врати у размажену причу, пошто су књиге најбоље место да се читање научи.

Најсмешнија ми је била прича у којој се говори о две приче које једна на другу личе. Обе су имале змајеве и витезове који гласно хрчу зато што заспу током лова на змајеве. Да би добиле крај и престале да личе, приче су одлучиле да размене ликове. Тако су се два витеза нашла зајено у једној причи. Пошто су један другог будили гласним хркањем, почели су да причају приче и схватили су да им је то много занимљивије од лова на змајеве.

Ова књига ми је била врло забавна и подсетила ме је на необичне, шашаве и маштовите приче моје млађе сестре. Иако смешна, књига садржи и неке важне поуке. Најважнија поука је да се незнање лечи читањем. Препоручујем ову књигу свој деци која желе да се забаве и слатко насмеју, а уз то помало и да размишљају.

„Кога се тиче како живе приче“, Дејан Алексић

Јунаци необичних прича

